

[Glistrup]

som der vil være behov for at befolkningen kan flytte hen i i stedet for de steder, hvor de bor i øjeblikket! Det er jo den slags tankegange, der ganske klart ligger bag Fælles Kurs' dagsorden, som derfor absolut opfylder de krav, som man må stille til en dagsorden.

Men så kan man spørge, hvordan det vil gå – og dér behøver man såmænd ikke engang at gå til Fælles Kurs' fædreland østpå, men man kan gå ned sydpå og se, hvordan det gik præsident Mitterrand, som havde nogle lignende ideer, da han blev valgt til præsident i sin tid. Det kan altså simpelt hen ikke lade sig opføre, for i verdens mest forgældede land kan vi ikke gøre andet end at producere noget af international kvalitet til internationalt konkurrencedygtige priser, først og fremmest til salg på det internationale marked, for det er den eneste måde, vi overhovedet kan få tilbagebetalt vores udlandsgæld på.

Når vi så skal det, som også de andre otte partier her i Folketinget ud over Fremskridtspartiet foregiver at de ønsker med arbejdsløsheden, nemlig at afskaffe den, så er det da helt oplagt, at den måde, man afskaffer arbejdsløshed på, er ved at skabe arbejde. Og hvordan skaber man arbejde? Ja, det er ved at forkæle dem, der giver arbejde, arbejdsgiverne, for det er dér, man får arbejde. Og når arbejdsgiverne selvhjulpent og på økonomisk sammenhængende, holdbar måde skal kunne give arbejde til folk, skal det være tillokkende for arbejdsgiverne at give dette arbejde. Derfor er vejen til at afskaffe arbejdsløsheden den stik modsatte af det, som SF's ordfører og andre har udtrykt, nemlig at genere arbejdsgiverne.

SF's ordfører talte om, at arbejdsgiverne har fået så megen hjælp herinde fra dette Folketing. Jeg har i grunden ikke set, når jeg har læst arbejdsgiverblade eller talt med arbejdsgivere, at de er så begejstrede for alt, hvd SF's ordfører siger, hvad enten det er på boligområdet, på miljøområdet, på arbejdsmiljøområdet, på skatteområdet eller ifølge alle de andre ordførertaler, SF holder.

SF er med sin politik arbejdsløshedsskabende, fordi den generer og bortjager dem, der skal give arbejdet, dem, der skal bringe arbejdsvelsignelsen frem, nemlig arbejdsgiverne. Og det skal være holdbart, og det vil i et lille land som Danmark sige internationalt konkurrencedygtigt og ikke, som hr. Arne Melchior fra CD's

provinsialitet tror: at vi skal bare barbære os selv ved at lave dansk arbejde.

Dansk arbejde er intet værd, og der er ingen grund til at bruge det, medmindre det er internationalt konkurrencedygtigt. Er det internationalt konkurrencedygtigt, er det helt i orden at købe dårlige, dyre udenlandske varer, for så kan vi jo bare sælge de danske varer dér, hvor de er internationalt konkurrencedygtige, nemlig ude i den store verden.

Derfor er det et rent og skært flop, når hr. Arne Melchior i dag har troet, at han kan løse noget som helst ved at sige, at vi skal lave indavl og lukke os inde på vores 43.075 km² og gå løs på dansk arbejde dér. Det skal vi ikke. Vi skal simpelt hen dyste stort og internationalt og derigennem sørge for, at dansk arbejde kvalitetsmæssigt til prisen er absolut internationalt konkurrencedygtigt. Den hårde kurs er den eneste mulighed, og så må Folketinget ikke pålægge danske arbejdsgivere for store omkostninger i form af skatter og på anden måde.

(Kort bemærkning).

Preben Møller Hansen (FK):

Hr. Glistrup taler efter devisen »Tyv tror, hver mand stjæler«, idet han henviste til, at mit fædreland var østpå. Jeg vil gerne gøre hr. Glistrup opmærksom på, at jeg er født her i Danmark, og at jeg er dansker og repræsenterer det eneste danske parti overhovedet i det her Folketing. Jeg vil meget have mig frabedt den slags bemærkninger.

Jørgen Tved (FK):

Det er hr. Kaj Poulsen, som igen kalder mig på talerstolen. Jeg har tidligere på dagen sagt, at hr. Kaj Poulsens erindring er som en si, og når han går på talerstolen og fortæller, at Socialdemokratiet i 1972 var modstander og gik ud og anbefalede folk at stemme nej til Fællesmarkedet, er det for at sige det meget mildt en erindringsforskydning – det er løgn.

Hvis hr. Kaj Poulsen derimod havde sagt, at Socialdemokratiet i 1985, da vi havde, ikke afstemningen om vores medlemskab af EF, men afstemningen om EF-pakken, anbefalede folk at stemme ja, så er det rigtigt. Men der er altså en vis forskel. Det første var en afstemning om Danmarks indmeldelse i EF. Det andet var en afstemning om nogle af de følgelove vedrørende den harmonisering, som nu er i gang. Men